

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 11469/2024
20.06.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Драгане Бољевић и Радославе Мађаров, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Небојша Грамић адвокат из ..., против туженог ББ из ..., чији је пуномоћник Наташа Тошић Сремац адвокат из ..., ради заштите од насиља у породици, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж2 56/24 од 06.02.2024. године, у седници већа одржаној дана 20.06.2024. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж2 56/24 од 06.02.2024. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж2 56/24 од 06.02.2024. године преиначена је пресуда Основног суда у Зајечару П2 461/22 од 23.10.2023. године тако што је делимично усвојен тужбени захтев и туженом изречена мера заштите од насиља у породици забраном даљег узнемиравања тужиље у трајању од шест месеци од дана изрицања, са могућношћу продужења све док не престану разлози због којих је одређена, док је одбијен тужбени захтев у преосталом делу којим је тражено да се туженом изрекне мера заштите од насиља у породици забраном приближавања тужиљи на удаљеност мању од 300м и забрана приступа у простор око места становања тужиље на удаљеност мању од 300м, и одлучено да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је благовремено изјавио ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Одлучујући о изјављеној ревизији у складу са чланом 403. став 2. тачка 1. и чланом 408. ЗПП у вези члана 208. Породичног закона, Врховни суд је нашао да ревизија туженог није основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној

дужности. Наводима ревидента да је изрека другостепене пресуде у супротности и контрадикторна са образложењем, указује се на битну повреду одредаба парничног поступка из тачке 12. става 2. наведеног члана која није законски разлог за ревизију (члан 407. став 1. тачка 2. ЗПП). У ревизији се не наводи процесна одредба коју другостепени суд није применио или је неправилно применио, и тако учинио битну повреду одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. ЗПП, која је утицала на правилност одлуке о жалби.

Према утврђеном чињеничном стању, странке су живеле у ванбрачној заједници до марта 2022. године, када је тужиља са заједничким дететом ту заједницу напустила. Повод за престанак заједнице живота је догађај од 12.03.2022. године када је дошло до свађе странака због незадовољства туженог што је тужиља променила шифру на свом мобилном телефону. У том догађају тужиља није повређена. Туженом је тада изречена мера привремене забране да контактира и прилази тужиљи у трајању од 48 сати, која је продужена за још 30 дана решењем Основног суда у Зајечару НП 64/2022 од 13.03.2022. године. По истеку тог рока странке су обновили контакте, које је тужиља крила од своје породице. Орган старатељства је у свом првом извештају предложио да се туженом изрекну све мере заштите које су тужбом тражене, али је накнадно свој предлог свео само на меру забране даљег узнемиравања. Тужиља је, након психијатријског и психолошког вештачења, окарактерисана као сензитивна, несигурна и сугестибилна личност која се неадекватно сналази у социјалним ситуацијама јер је неодлучна, несамостална, нестабилних емоција и недовољних интелектуалних капацитета, што јој отежава способност реалног сагледавања ситуације. Код тужиље није уочен реални страх од туженог, који она неразумљиво и недефинисано вербализује, а који не прати адекватно понашање јер се са њим састајала и након престанка њихове заједнице.

На основу тако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је применом чланова 10, 197. и 198. став 1. Породичног закона одлучио да одбије тужбени захтев којим је тужиља тражила заштиту од насиља у породици. По становишту тог суда, понашањем туженог нису угрожени телесни интегритет, душевно здравље и спокојство тужиље јер је изведеним доказима утврђено да је између странака било обостраних расправа и увреда, при чему тужиљи нису нанете телесне поврде, нити код ње постоји страх од туженог са којим се виђала и састајала и након подношења тужбе, размењујући са њим поруке у којима је исказивала своје емоције.

Другостепени суд је делимично преиначио првостепену пресуду и применом истих законских одредби одлучио да туженом изрекне меру забране даљег узнемиравања тужиље у трајању од шест месеци. По становишту тог суда, понашање туженог 12.03.2022. године одступа од стандарда „нормалног“ опхођења и комуникације чланова породице, квалификује се као насилничко и оправдава изрицање неке од законом предвиђених мера заштите са циљем његовог спречавања, при чему су нарочито узете у обзир личне и интелектуалне способности тужиље.

Изложено правно становиште другостепеног суда прихвата и ревизијски суд, због чега наводе ревидента о погрешној примени материјалног права оцењује као неосноване.

Вређање и свако друго дрско, безобзирно и злонамерно понашање је насиље у породици, у смислу члана 197. став 1. тачка 6. Породичног закона. Незадовољство туженог променом шифре тужиљиног мобилног телефона јесте дрско и безобзирно понашање, јер показује његову тежњу да провером тужиљиних комуникација контролише своју ванбрачну партнерку. Такво понашање туженог било је узрок свађе са тужиљом, и по налажењу ревизијског суда нарушило је њено спокојство, због чега је након процене ризика туженом, на основу посебног Закона о спречавању насиља у породици, изречена привремена мера забране комуникације и приближавања тужиљи.

По становишту Врховног суда, у ревизији се неосновано потенцира чињеница да код тужиље не постоји реални страх од туженог, заснована на томе да су се странке и након подношења тужбе састајале и размењивале поруке емотивне садржине. Међутим, ревидент занемарује чињеницу да је тужиља у време спорног догађаја имала само 19 година, као и склоп тужиљине личности и њене интелектуалне капацитете који јој отежавају способност реалног сагледавања ситуације, а њене сусрете са туженим и размену емотивних порука треба сагледати са становишта тужиље као сензибилне, несигурне и нестабилне особе, која се неадекватно сналази у социјалним ситуацијама. Те околности је другостепени суд уочио и правилно узео у обзир када је одлучио о оправданости изрицања једне од више тражених мера заштите од насиља у породици. Чињеница да код тужиље сада не постоји реалан страх од туженог, не значи да је њен тужбени захтев неоснован. Понашање туженог је било дрско и безобзирно и оно је нарушило тужиљино спокојство, управо због наведених карактеристика њене личности, које објашњавају и накнадне контакте странака.

Из наведених разлога, на основу члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа - судија
Бранислав Босиљковић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић